

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2879/2023
06.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојица из ..., чији је пуномоћник Ненад Ромчев, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Комисије за стамбена питања и расподелу стамбених зграда и пословних просторија Владе, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради поништаја одлуке о додели стана и утврђења, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3623/22 од 02.11.2022. године, у седници одржаној 06.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3623/22 од 02.11.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3623/22 од 02.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 722/22 од 21.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужилаца којим је тражено да се пониште акти – решење Комисије за стамбена питања Владе Републике Србије 34 бр. 360-16090/01 од 31.12.2001. године и Одлука Комисије за стамбена питања и расподелу стамбених зграда и пословних просторија 34 бр. 360-5431/2015 од 09.11.2017. године, као незаконити. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се утврди да тужиоци на предметној непокретности – стану означеном број 23, ламела S2, на четвртом спрату, површине 64,40 м2, у објекту „ВВ“ у Београду имају право закупа на неодређено време по основу решења бр. 360-3531/1999 од 21.09.1999. године, што је тужена дужна да призна и трпи. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба тужилаца у делу којим је тражено да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство услов постављен у решењу Комисије за стамбена питања .. бр. 360-3531/1999 од 21.09.1999. године, којим је сада пок. ВВ – бившој из ... наложено уступање и предаја стана означеног бројем 2, по структури једноипособан, површине 43 м2, у улици ... бр. .. у Београду на слободно коришћење и располагање Влади РС, што је тужена дужна да призна и трпи. Ставом

четвртим изреке, обавезани су тужиоци да туженој накнаде трошкове парничног поступка у износу од 132.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3623/22 од 02.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложено да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. Закона о парничном поступку).

Тужена је дала одговор на ревизију.

Врховни суд је ценио испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужилаца, као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 10/23) и закључио да нису испуњени услови прописани том одредбом закона за одлучивање о посебној ревизији тужилаца.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена, због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је остваривање права тужилаца на адекватно решавање стамбеног питања као правних следбеника њихове пок. мајке, пошто су оставинским решењем од 17.11.2014. године, допуњеним решењем од 20.07.2017. године оглашени за наследнике на њеној заоставштини, између осталог, и на правима и обавезама из решења Комисије за стамбена питања Владе РС бр. 360-3531/99 од 21.09.1999. године о додели спорног стана у Београду (насеље „ВВ“) површине 64,40 м2. Према утврђеном чињеничном стању, решењем Комисије за стамбена питања Владе РС бр. 360-3531/99 од 21.09.1999. године (на којем тужиоци заснивају свој тужбени захтев) мајци тужилаца као раднику РУЈП – Инспектору финансијске полиције (по њеној молби за решавање стамбеног питања породице која живи у неадекватном стану) дат је у закуп на неодређено време предметни стан, под условом да стан у Београду (насеље ...), површине 43 м2 (у коме живи са породицом), уступи Влади РС, на основу Одлуке за задовољавање стамбених потреба лица које бира и именује Скупштина СРС, Председништво СРС и Извршно веће Скупштине СРС „Службени гласник СРС“, бр 46/90) и члана 47. став 2. Закона о становању („Службени гласник РС“, бр 59/92...47/94). Стан јој је предат у државину 11.06.2001. године, уз остављање рока од 15 дана од увођења у државину додељеног стана (према записнику о примопредаји од 11.06.2001. године) да Влади РС преда стан у ..., с позивом на то да је њен супруг за ову предају дао писмену сагласност од 07.06.2001. године. У остављеном року (који је истицао 27.06.2001. године) мајка тужилаца није испунила услов под којим јој је додељен стан у насељу „ВВ“, правдајући се у свом писменом изјашњењу од 31.07.2001. године тиме да је њен супруг у међувремену поднео тужбу

за развод брака, променивши браву на улазним вратима свог стана у Тужбу за развод брака њен супруг поднео је 02.08.2001. године. Мајка тужилаца је 03.09.2001. године поднела захтев за измену одлуке о додели стана тако што би јој се стан доделио без услова (којем захтеву није удовољено). Решењем Комисије за стамбена питања Владе Републике Србије 34 бр. 360-16090/01 од 31.12.2001. године (које је потврђено одлуком Комисије за стамбена питања и расподелу стамбених зграда и пословних просторија 34 бр. 360-5431/2015 од 09.11.2017. године), стављено је ван снаге предметно решење Комисије за стамбена питања Владе РС бр. 360-3531/99 од 21.09.1999. године о додели спорног стана у насељу „ВВ“ због неиспуњења услова под којим јој је стан додељен. Брак родитеља тужилаца разведен је пресудом Другог општинског суда у Београду од 12.07.2002 године, којом је млађи син (тада малолетан) поверен мајци, док је други син био пунолетан.

Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, по оцени Врховног суда у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Нижестепене одлуке не одступају од одлука Врховног касационог суда и Врховног суда донетих у идентичној чињеничној и правној ситуацији када се тужбеним захтевом тражи поништај аката о стављању ван снаге акта о додели стана ради адекватног решавања стамбених потреба функционера, због неиспуњења услова под којим је стан додељен у остављеном року ако од дана доношења решења до дана усељења у стан дође до промене која би утицала на право на доделу стана на коришћење или на величину стана, што је управо овде био случај (члан 20. ставови 4. и 5. и члан 21. став 1. Одлуке о задовољавању стамбених потреба лица које бира и именује Скупштина СРС, Председништво СРС и Извршно веће Скупштине СРС) и процене доносиоца решења о испуњености услова за измену претходно донетог решења односно да су од дана доделе стана до дана усељењења наступиле такве околности. Прилагање другачијих одлука уз ревизију није од утицаја, јер одлуке у оваквој правној ситуацији зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком поједином случају.

Осим тога, побијање нижестепених одлукама у делу којим је одбачена тужба тужилаца због недостатка правног интереса (члан 294. став 1. тачка 6. ЗПП) посебном ревизијом није дозвољено јер се због битних повреда посебна ревизија не може изјавити.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке, донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, ревизија није дозвољена осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање. Тада се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности предмета спора побијаног дела у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом закона прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-

правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, предмет тужбеног захтева није новчано потраживиње. Према допуни закључака Грађанског одељења Врховног касационог суда усвојеног на седници одржаној 10.12.2019. године о дозвољености ревизије у имовинскоправним споровима у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу (II) ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе ако тужилац у тужби или у току првостепеног поступка није означио вредност предмета спора, нити се она може утврдити на основу одређене или плаћене судске таксе (тачка 1.), а изузетно, ревизија је дозвољена и када тужилац у тужби није означио вредност предмета спора нити је она утврђена у смислу одредбе члана 33. ЗПП, ако је одлуком суда тужиоцу наложено плаћање таксе према вредности спора меродавној за изјављивање ревизије (тачка 2.). Тужба у овој правној ствари поднета је 15.03.2018. године, а преиначена 12.05.2020. године без означавања вредности предмета спора, при чему током поступка вредност предмета спора није утврђена у смислу одредбе члана 33. ЗПП, нити је одлуком суда тужиоцима наложено плаћање таксе према вредности спора меродавној за изјављивање ревизије.

Имајући у виду да ово није парница из радног спора у смислу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, код којим је ревизија увек дозвољена, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање и престанак радног односа, а ни новчано потраживање, следи да ревизија тужилаца није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић